

Arrest

nr. 301 072 van 5 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker X.) en verzoekster (X.), die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 13 oktober 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 21 oktober 2022.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend werd het dossier van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 16 augustus 2023.

1.3. Op 21 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van A. F. B. A. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B.(...) A.(...) A.(...) F.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) 1986. U bent geboren in de Colombiaanse hoofdstad Bogota en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Colombia. In Colombia hebt u zestien jaar lang gewerkt als barman en ober in een sociale club genaamd “M.(...) c.(...)”. Daarnaast was u ook lid van de vakbond en daarvoor zetelde u in het onderhandelingscomité, zodoende een betere werksfeer te kunnen creëren voor u en uw collega’s. U bent op 10 oktober 2022 getrouwd met P.(...) M.(...) A.(...) (OV: (...)/0/ CG: (...))B). Samen hebben jullie een dochter genaamd B.(...) P.(...) An.(...) (OV: (...))0). Uit een vroegere relatie heeft u ook een zoon genaamd B.(...) P.(...) S.(...) (OV: (...))0).

Uw problemen begonnen in 2015 toen er door de manager van de sociale club, J.(...), heel veel oudere werknemers ontslagen werden. Ten gevolge hiervan besloten u en enkele collega’s om samen te komen en een vakbond op te richten zodat jullie zich konden verdedigen tegen het grote aantal ontslagen. Na het oprichten van de vakbond en het bekomen van betere arbeidsvoorwaarden, die werden opgenomen in een conventie, nam J.(...) ontslag. De werksfeer was toen gedurende vijf jaar goed. In 2020 keerde J.(...) terug als manager en in het begin verliep alles goed. De oude conventie kwam ten einde en er diende een nieuwe conventie opgesteld te worden. U maakte opnieuw deel uit van het onderhandelingscomité en weerom werden arbeidsvoorwaarden besproken tussen de vakbond en de club. De nieuwe conventie werd ondertekend door alle partijen op 28 februari 2022. Sinds het ondertekenen van de conventie liet J.(...) u en andere collega’s, degene die ook lid waren van de vakbond, erg veel overuren doen. In het begin dacht u dat dit was omdat er veel extra werk was maar later stelde u vast dat het niet gelijk was voor alle werknemers. Op 9 juli 2022 vroeg u een vergadering aan met J.(...), de manager, en u vroeg hem waarom jullie zoveel overuren moesten doen. J.(...) zei dat hij degene is die de beslissingen neemt en deze oplegt. Op een zeer onbeleefde manier zei J.(...) ook dat hij doet met jullie doet wat hij wil. U vertelde uw collega’s wat J.(...) gezegd had en jullie maakten een afspraak met de vakbondsvoorzitter van HOCAR. Op 14 juli zaten u en uw collega’s samen met de vakbondsvoorzitter en jullie legden de situatie uit. De voorzitter gaf aan niet te begrijpen waarom jullie zo een lange werkuren moesten doen en daarop besloot hij een afspraak te maken met de manager van de club. Op 25 juli 2022 zitten J.(...) en de vakbondsvoorzitter samen om dit te bespreken. J.(...) deed zeer vriendelijk en alsof niks aan de hand was. J.(...) vertelde de voorzitter dat het wat betreft de werkuren opgenomen was in de conventie maar dat er momenteel zeer veel werk was en dat hij geen extra mensen ter beschikking had. J.(...) verzekerde de vakbondsvoorzitter dat hij het zou bekijken zodat het niet meer zou voorvallen in de toekomst. De voorzitter lichtte jullie in over zijn vergadering met J.(...) en jullie denken dat het opgelost zou worden. Op 28 juli riep J.(...) u binnen op zijn bureau. Nadat u de deur van het kantoor sloot sloeg J.(...) met zijn handen op tafel en hij begon u te bedreigen. J.(...) zei dat hij u en de hele vakbond makkelijk kan omleggen. Daarnaast bracht J.(...) uw gezin ter sprake waardoor u beseft dat hij er een persoonlijke zaak van gemaakt had. Daarna werd u af en toe bij J.(...) geroepen en de doodsbetredingen bleven aanhouden. Op 16 augustus 2022 besloot u een aanvraag voor onbetaald verlof in te dienen omdat u en uw echtgenote een pasgeboren baby hadden en u nog steeds veel overuren moest doen. De bedreigingen bleven verder aanhouden en u kreeg geen respons op uw verlofaanvraag. Dan op 16 september 2022 ging u naar de HRverantwoordelijke om te vragen of uw verlof goedgekeurd was en u kreeg toestemming om het op te nemen. U ging vervolgens naar huis en ging naar de boerderij van uw vader waar de rest van uw gezin zich op dat moment bevond. Deze boerderij lag op een zes à acht uur rijden van Bogota. In overleg met uw vrouw besloten jullie Colombia te verlaten omdat u erg bang was vanwege de vele bedreigingen die J.(...) geuit had. Begin oktober keerden jullie terug naar Bogota waar jullie vliegtuigtickets kochten en trouwden op 10 oktober 2022.

U, uw echtgenote en kinderen verlieten Colombia op 12 oktober 2022 en kwamen op 13 oktober 2022 toe in België. Op 21 oktober 2022 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u dat u en uw familie gedood zullen worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de originele paspoorten van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw originele Colombiaanse identiteitskaart, uw origineel Colombiaans rijbewijs, de originele huwelijksakte van u en A.(...), een kopie van S.(...) zijn Colombiaans schoolrapport, screenshots van berichtgeving over moorden op sociale leiders in Colombia, een kopie van de conventie die werd opgesteld in het kader van uw werk, een origineel document om aan te tonen dat u het

hoederecht hebt over S.(...), een uittreksel ter staving van uw werk te Colombia en een factuur van de aangekochte vliegtuigtickets.

Op 4 september 2023 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u en uw familie gedood zullen worden in Colombia. U vreest dit omdat de manager van de sociale club waarvoor u werkte u meermaals bedreigd heeft met de dood. U stelt dat deze manager u bedreigde omdat u lid was van de vakbond en zetelde in het onderhandelingscomité. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevend ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u zestien jaar gewerkt hebt in de sociale club M.(...) te Bogota (CGVS, p. 5). Dat u daarnaast lid was van de vakbond en het onderhandelingscomité en daardoor betrokken was bij de onderhandelingen tussen de vakbond en de sociale club wordt evenmin betwist in deze beslissing (CGVS, p. 11-12). U bent er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u problemen gekregen zou hebben omwille van deze activiteiten. Zo raakt het kant noch wal dat uw manager, J.(...) R.(...), het ten tijde van de veertig dagen durende onderhandelingen niet nodig vond om u onder druk te zetten. Sterker nog, J.(...) ondertekende eveneens de conventie op 28 februari 2022. Er kan nochtans verwacht worden dat J.(...) u ten tijde van de onderhandelingen onder druk gezet zou hebben zodoende de eisen vanuit de werknemerszijde te ondermijnen. Dat J.(...) daarentegen tot 28 juli gewacht zou hebben alvorens u te bedreigen met de dood is zeer onlogisch gelet op de door u geschetste situatie (CGVS, p. 15). Indien J.(...) werkelijk veranderingen in de sociale club wilde voorkomen dan zou het veel meer steek gehouden hebben mocht hij jou veel eerder onder druk gezet hebben, in casu quod non. Deze vaststelling werpt alvast een eerste smet op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dat J.(...) u dan plots vanaf 28 juli 2022 heel vaak bedreigde met de dood en dit totdat u onbetaald verlof opnam op 16 september 2022 is weinig aannemelijk. Dat er naast deze (loze) bedreigingen niks gebeurd is houdt geen steek indien uw vrees werkelijk gegrond is. Verder heeft u, naast het gegeven dat u geregeld overuren moest werken, immers niks meegemaakt. Nochtans kan verwacht worden dat, indien J.(...) u werkelijk zo haatte als u laat uitschijnen, hij zijn woord zou nakomen om u te laten vermoorden door een huurmoordenaar (CGVS, p. 9, 12, 13). Dat u echter nog tot 12 oktober 2022 in Colombia kon wonen, 8 maanden na het opstellen van de laatste conventie en zeven jaar nadat u bij de vakbond ging en lid was van het eerste onderhandelingscomité, waarbij J.(...) ook al manager was van de club, is zeer frappant (CGVS, p. 11, 15). Deze vaststelling zet het weinig aannemelijk karakter van de door u ingeroepen vrees nogmaals in de verf. J.(...) kon u immers al veel langer omgelegd hebben mocht hij dit enigszins gewent hebben.

Een andere vaststelling die op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen is het gegeven dat uw collega's die tevens lid waren van het onderhandelingscomité op heden nog steeds in Colombia leven. Bovendien blijkt dat één van deze leden, Jo.(...), nog steeds in de club werkt. Een ander lid, M.(...) C.(...), zou ontslagen zijn uit de club na twintig jaar dienst en het derde lid, R.(...), zou op een dag na het verlaten van zijn werk een moto ongeval gekregen hebben waardoor hij op heden arbeidsongeschikt is (CGVS, p. 12-13). Wat dit laatste incident betreft heeft u een vermoeden dat het J.(...) was die iemand had gestuurd naar R.(...) om hem te doden (CGVS, p. 14). Dat J.(...) getracht zou hebben om R.(...) te laten vermoorden is echter een blote bewering van uwentwege. Bovendien dient aangestipt te worden dat het vreemd mag heten dat R.(...) op heden nog arbeidsongeschikt is terwijl hij slechts zijn sleutelbeen en zijn been gebroken had op vier verschillende plaatsen. Aangezien dit incident plaatsvond in juli 2022 is het weinig logisch dat hij hiervan op heden nog niet voldoende hersteld is om

opnieuw te kunnen werken (CGVS, p. 14). Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat u geen klare wijn schenkt wat betreft het incident van R.(...), hetgeen nefast is voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts stelt het CGVS zich ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat u al dan niet stelde in Colombia. Zo mag het ten stelligste verbazen dat u nooit overwogen heeft om te stoppen met uw job (CGVS, p. 13). Nochtans kan verwacht worden dat als u zo getreiterd wordt door uw baas u het op zijn minst weleens zou overwegen om uw job op te geven, in casu quod non. Dat u echter niet gestopt bent met uw job omdat in de sector van horeca en toerisme iedereen elkaar kent weet niet te overtuigen. De horecasector is immers een zeer grote sector binnen elk land waardoor u met uw beroepsopleiding in horeca en toerisme, en met uw zestien jaar relevante werkervaring zeker en vast opnieuw werk gevonden zou hebben in deze sector te Colombia (CGVS, p. 4, 5).

Dat u het daarnaast evenmin nodig vond om een klacht in te dienen laat eveneens te wensen over. U stelt wel dat u het niet deed omdat u weet welke contacten J.(...) heeft en omdat J.(...) zei dat hij het zou weten als u het deed (CGVS, p. 13). Dat u echter geen klacht indiende en evenmin ontslag wou nemen raakt kant noch wal. Dat het enige wat u uiteindelijk gedaan heeft om het probleem op te lossen vluchten naar België was valt op geen enkele wijze te rijmen met de logica. Het verlaten van uw land van herkomst is immers er zeer drastische beslissing waarvan verwacht kan worden dat dit het laatste redmiddel is.

Dat u trouwens twee maanden onbetaald verlof kon opnemen is weinig logisch gelet op de door u geschetste situatie. Zo is onbetaald verlof een gunst en niet iets waar u automatisch recht op heeft als werknemer (CGVS, p. 14). Dat uw onbetaald verlof goedgekeurd werd wil zeggen dat J.(...), uw baas, tevens zijn goedkeuring gegeven heeft voor u om dit op te nemen. Dat J.(...) u echter onbetaald verlof zou laten opnemen is gelet op het gegeven dat hij u zeer veel overuren, die u niet kon weigeren, liet werken zeer onlogisch (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt immers dat J.(...) u steeds het bloed onder uw nagels vandaan haalde. Bijgevolg is het zeer onlogisch dat hij u deze gunst zou verschaffen. Bijgevolg valt ook deze vaststelling niet te rijmen met de door u gedane verklaringen.

Verder mag het de nodige verbazing wekken dat er na het begin van uw onbetaald verlof, op 16 september 2022 verder niks gebeurd is (CGVS, p. 13, 14). Dat u het toen alsnog nodig vond om Colombia te verlaten is merkwaardig. U diende zich immers te realiseren op dat moment dat het vermoedelijk gewoon volstond voor u om uw job op te geven indien u werkelijk problemen kende met J.(...) en wilde ontkomen aan hem. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient aangestipt te worden dat uw familie het goed stelt in Colombia (CGVS, p. 7). Dit wekt veeleer het vermoeden dat J.(...) geen enkele moeite ondernomen heeft om u te sporen. Dit valt nochtans niet te rijmen met uw bewering dat J.(...) zijn probleem met u van persoonlijke aard was en niet louter werk gerelateerd was (CGVS, p. 12, 13). Indien hij een persoonlijk probleem had met u dan kan verwacht worden dat hij u opgespoord zou hebben na uw vertrek. Dergelijke indicaties zijn er weliswaar niet, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees verder op de helling zet.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegde en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al de beweerde problemen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

De documenten die u hebt voorgelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo staan uw identiteitsdocumenten, de identiteitsdocumenten van uw gezinsleden, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, het schoolrapport van uw zoon, de brief aangaande het hoederecht van uw zoon en de factuur van uw vliegtuigtickets los van de door u ingeroepen vrees waardoor deze geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande conclusie. Het document ter staving van uw werk in Colombia en de conventie met uw handtekening onder ondersteunt uw verklaring dat u werkte in de sociale club M.(...) en dat u lid was van het onderhandelingscomité. An sich volstaat dit weliswaar niet om aannemelijk te maken dat u daardoor problemen kende. Screenshots van twitterberichten om aan te tonen dat sociale leiders in Colombia vaak het slachtoffer worden van moord tonen niet aan dat u zelf een sociale leider bent noch dat u gevisieerd wordt door uw vroegere baas. U dient er verder op gewezen te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u louter omwille van uw betrokkenheid bij de vakbond een risico op vervolging loopt. Het is aan u om in concreto aannemelijk te maken dat u een risico op vervolging loopt in geval van terugkeer, hetgeen waar u niet in geslaagd bent.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 4 september 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van M. A. P. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, P.(...) M.(...) A.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) 1986. U bent geboren in de Colombiaanse hoofdstad Bogota en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Colombia. In Colombia hebt u een technisch diploma in de esthetiek behaald. U hebt veertien jaar lang gewerkt als zelfstandig masseuse. U bent op 10 oktober 2022 getrouwd met B.(...) A.(...) A.(...) F.(...) (OV: (...)0 / CG: xxx). Samen hebben jullie een dochter genaamd B.(...) P.(...) An.(...) (OV: (...)0). Uit een vroegere relatie heeft uw echtgenoot ook een zoon genaamd B.(...) P.(...) S.(...) (OV: (...)0). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot B.(...) A.(...) A.(...) F.(...) (OV: (...)0 / CG: xxx):

“(...)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot B.(...) A.(...) A.(...) F.(...) (CGVS: xxx) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend (CGVS, p. 7). Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw schoonbroer die u hieronder kunt lezen:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoekende partijen betogen voorts dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus gelet op verschillende objectieve bronnen.

Verzoekende partijen vragen om hen in hoofdorde te erkennen als vluchteling, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel niet wordt betwist dat verzoeker zestien jaar gewerkt heeft in een sociale club in Bogota en lid was van de vakbond en het onderhandelingscomité, slagen verzoekende partijen er niet in aannemelijk te maken dat verzoeker problemen kreeg omwille van deze activiteiten vermits:

(a) het niet aannemelijk is dat verzoekers manager J. R. het ten tijde van de veertig dagen durende onderhandelingen niet nodig vond om verzoeker onder druk te zetten en sterker nog, de conventie mee ondertekende op 28 februari 2022,

(b) het niet aannemelijk is dat J. R. verzoeker dan plots vanaf 28 juli 2022 heel vaak bedreigde met de dood totdat verzoeker onbetaald verlof opnam op 16 september 2022, er behoudens deze (loze) bedreigingen overigens niets gebeurde en het frappant is dat verzoeker nog tot 12 oktober 2022 in Colombia kon wonen en dus tot acht maanden na het opstellen van de laatste conventie en zeven jaar nadat verzoeker bij de vakbond ging en lid werd van het eerste onderhandelingscomité,

(c) de vaststelling dat verzoekers collega's die tevens lid waren van het onderhandelingscomité thans nog steeds in Colombia leven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen,

(d) verzoekers gedrag niet kan overtuigen waarbij hij nooit heeft overwogen om te stoppen met zijn job, noch een klacht indiende,

(e) het onlogisch is dat verzoeker onbetaald verlof kon nemen aangezien dit een gunst is en geen automatisch recht,

(f) het merkwaardig is dat er na het begin van verzoekers onbetaald verlof niets meer is gebeurd en
(g) de vaststelling dat de familie van verzoekende partijen het goed stelt in Colombia eens te meer erop duidt dat verzoekende partijen geen persoonlijke problemen kenden voor hun vertrek;
(ii) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
(iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partijen voeren aan bij terugkeer naar Colombia te vrezen te worden gedood in opdracht van J. R., de manager van de club waar verzoeker werkte. Verzoeker was lid van de vakbond en van het onderhandelingscomité. J.R. liet de werknemers die lid waren van de vakbond veel overuren doen, de vakbondsvoorzitter werd hierover ingelicht en de zaak werd schijnbaar opgelost. Vanaf dan begon J.R. verzoeker en zijn gezin echter te bedreigen, zelfs met de dood.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals blijkt uit hetgeen volgt kan immers geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen met J. R.

Zo overweegt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u zestien jaar gewerkt hebt in de sociale club M.(...) te Bogota (CGVS, p. 5). Dat u daarnaast lid was van de vakbond en het onderhandelingscomité en daardoor betrokken was bij de onderhandelingen tussen de vakbond en de sociale club wordt evenmin betwist in deze beslissing (CGVS, p. 11-12). U bent er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u problemen gekregen zou hebben omwille van deze activiteiten. Zo raakt het kant noch wal dat uw manager, J.(...) R.(...), het ten tijde van de veertig dagen durende onderhandelingen niet nodig vond om u onder druk te zetten. Sterker nog, J.(...) ondertekende eveneens de conventie op 28 februari 2022. Er kan nochtans verwacht worden dat J.(...) u ten tijde van de onderhandelingen onder druk gezet zou hebben zodoende de eisen vanuit de werknemerszijde te ondermijnen. Dat J.(...) daarentegen tot 28 juli gewacht zou hebben alvorens u te bedreigen met de dood is zeer onlogisch gelet op de door u geschetste situatie (CGVS, p. 15). Indien J.(...) werkelijk veranderingen in de sociale club wilde voorkomen dan zou het veel meer steek gehouden hebben mocht hij jou veel eerder onder druk gezet hebben, in casu quod non. Deze vaststelling werpt alvast een eerste smet op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dat J.(...) u dan plots vanaf 28 juli 2022 heel vaak bedreigde met de dood en dit totdat u onbetaald verlof opnam op 16 september 2022 is weinig aannemelijk. Dat er naast deze (loze) bedreigingen niks gebeurd is houdt geen steek indien uw vrees werkelijk gegrond is. Verder heeft u, naast het gegeven dat u geregeld overuren moest werken, immers niks meegemaakt. Nochtans kan verwacht worden dat, indien J.(...) u werkelijk zo haatte als u laat uitschijnen, hij zijn woord zou nakomen om u te laten vermoorden door een huurmoordenaar (CGVS, p. 9, 12, 13). Dat u echter nog tot 12 oktober 2022 in Colombia kon wonen, 8 maanden na het opstellen van de laatste conventie en zeven jaar nadat u bij de vakbond ging en lid was van het eerste onderhandelingscomité, waarbij J.(...) ook al manager was van de club, is zeer frappant (CGVS, p. 11, 15). Deze vaststelling zet het weinig aannemelijk karakter van de door u ingeroepen vrees nogmaals in de verf. J.(...) kon u immers al veel langer omgelegd hebben mocht hij dit enigszins gewenst hebben.”

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat de belangrijkste vergadering plaatsvond op “25 juli” en de manager zich steeds gedeisd hield opdat het niet uit de hand zou lopen. Zij menen dat de manager zichzelf verdacht zou maken mocht verzoeker meteen rond de periode na de onderhandelingen verdwijnen. Zij vervolgen dat “alle werknemers” tot op dat ogenblik “nog altijd al de lange shifts [werkten]”

en de manager daar geen probleem van maakte, alsook dat iedereen in tussentijd gewoon bleef voldoen aan de eisen van J. R. Verzoekende partijen voegen hieraan toe dat de zaken uit de hand liepen toen verzoeker zich alleen bevond met de manager op 28 juli en hij toen bedreigd werd met de dood. Verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift voorts dat zij voorzorgsmaatregelen namen, waarbij verzoekster eerst naar verzoekers moeder ging en zij vervolgens op de *finca* van verzoekers vader verbleven waarbij zij niet naar buiten gingen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met dit uitgebreid betoog in wezen niet verder komen dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan evenwel bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd en verzoekende partijen slagen er dan ook niet om voormelde pertinente motieven te verklaren of te weerleggen.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent opmerkt als volgt:

“Een andere vaststelling die op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen is het gegeven dat uw collega’s die tevens lid waren van het onderhandelingscomité op heden nog steeds in Colombia leven. Bovendien blijkt dat één van deze leden, Jo.(...), nog steeds in de club werkt. Een ander lid, M.(...) C.(...), zou ontslagen zijn uit de club na twintig jaar dienst en het derde lid, R.(...), zou op een dag na het verlaten van zijn werk een moto ongeval gekregen hebben waardoor hij op heden arbeidsongeschikt is (CGVS, p. 12-13). Wat dit laatste incident betreft heeft u een vermoeden dat het J.(...) was die iemand had gestuurd naar R.(...) om hem te doden (CGVS, p. 14). Dat J.(...) getracht zou hebben om R.(...) te laten vermoorden is echter een blote bewering van uwentwege. Bovendien dient aangestipt te worden dat het vreemd mag heten dat R.(...) op heden nog arbeidsongeschikt is terwijl hij slechts zijn sleutelbeen en zijn been gebroken had op vier verschillende plaatsen. Aangezien dit incident plaatsvond in juli 2022 is het weinig logisch dat hij hiervan op heden nog niet voldoende hersteld is om opnieuw te kunnen werken (CGVS, p. 14). Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat u geen klare wijn schenkt wat betreft het incident van R.(...), hetgeen nefast is voor de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat verzoeker en R. twee van de vier leiders waren van de groep, maar dat dit niet het geval was voor J. of M. C. Zij wijzen er voorts op dat het ongeval met R. zeer toevallig plaatsvond in de periode van de onderhandelingen en zeer gericht werd uitgevoerd, waartoe zij citeren uit de verklaringen van verzoeker. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoekende partijen zich te dezen bedienen van *post factum*-verklaringen die geen steun vinden in het administratief dossier en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente motivering.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de houding van verzoekende partijen hun voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit heeft overwogen om met zijn job te stoppen, te meer de horecasector een zeer grote sector is en verzoeker met zijn zestien jaar relevante werkervaring zeker en vast opnieuw werk zou hebben gevonden in deze sector, (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker evenmin een klacht indiende teneinde zijn problemen te pogen oplossen alvorens de zeer drastische beslissing te nemen om zijn land van herkomst te ontvluchten, (iii) het onlogisch is dat verzoeker twee maanden onbetaald verlof kon opnemen gelet op de geschetste situatie en er na het begin van verzoekers onbetaald verlof verder niets is gebeurd hetgeen erop wijst dat het vermoedelijk volstond dat verzoeker zijn job zou opgeven indien hij daadwerkelijk problemen kende met J. R. en hieraan wilde ontkomen.

Verzoekende partijen hekelen dat de commissaris-generaal duidelijk begrip ontbreekt en wijzen erop dat verzoeker met volledige toewijding de vakbond mede had opgericht en oprecht verandering wenste in een bedrijf waar hij meer dan tien jaar was tewerkgesteld. Verzoeker zou bovendien binnen vijf jaar op pensioen kunnen gaan, waardoor hij eerst trachtte om verandering te bekomen. Verzoekende partijen beargumenteren nog dat J. een man was met veel macht en kennis en ermee dreigde om hen te laten omkomen via huurmoordenaars bij klachtindiening. Het is volgens hen in die context dan ook niet merkwaardig dat verzoeker geen klacht indiende en zij voor het laatste en veiligste redmiddel kozen. De Raad benadrukt dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan het conflict met J. R. – *quod non* –, internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partijen *in casu* niet slagen zoals blijkt uit de voormelde overwegingen en de motieven in de bestreden beslissingen. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat, waar verzoekende partijen wijzen op het feit dat verzoeker veel anciënniteit had opgebouwd en op pensioen zou kunnen gaan, zij niet aantonen dat een eventuele

overstap naar een andere job binnen dezelfde sector zou betekenen dat verzoeker niet op het geijkte ogenblik op pensioen zou kunnen gaan. Voor het overige komen verzoekende partijen in dit verband opnieuw niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen de voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Aangaande de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker onbetaald verlof kon opnemen, voeren verzoekende partijen aan dat de HR-verantwoordelijke zei dat het oké was, maar dat er geen document was. Verzoekende partijen merken tevens op dat de brief nooit ondertekend is geweest door J. R. en dat verzoeker na de goedkeuring geen verdere vragen heeft gesteld en meteen is vertrokken na zijn shift. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen met dit betoog inconsistente verklaringen afleggen waar zij immers enerzijds benadrukken dat er nooit een document was en verzoeker hierin ook niet was geïnteresseerd (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 14-15), doch zij anderzijds betogen dat het document niet ondertekend was door J. R. en dus impliceren dat er wel degelijk een schriftelijk stuk bestond. Door in dit verband bijkomend tegenstrijdige verklaringen af te leggen, slagen verzoekende partijen er wederom niet in te overtuigen.

Tot slot overweegt de commissaris-generaal op goede gronden:

“Tot slot dient aangestipt te worden dat uw familie het goed stelt in Colombia (CGVS, p. 7). Dit wekt veeleer het vermoeden dat J.(...) geen enkele moeite ondernomen heeft om u te sporen. Dit valt nochtans niet te rijmen met uw bewering dat J.(...) zijn probleem met u van persoonlijke aard was en niet louter werk gerelateerd was (CGVS, p. 12, 13). Indien hij een persoonlijk probleem had met u dan kan verwacht worden dat hij u opgespoord zou hebben na uw vertrek. Dergelijke indicaties zijn er weliswaar niet, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees verder op de helling zet.”

Verzoekende partijen voeren geen enkel concreet en valabel argument aan tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel

geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekende partijen, die heel hun leven tot aan hun vertrek uit Colombia in de hoofdstad Bogota hebben gewoond, brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar zij verwijzen ligt immers in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

3.3.5.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.8. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET